

Lidožrout

Jaroslav
Velinský

Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka

Lidožrout

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink

Tmavá Studnice
Lidožrout
Strašidlo minulosti
Velice dlouhé schody
Volání odnikud
Cesta pro vraha
Dívka s copem
Přibližné řešení
Zahrádka smrti
Bouda
Případ výjimečné klibny

Augustin Veliký & spol.

Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme

Mosazná postel

**Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka**

Lidožrout

**Jaroslav
Velinský**

**Mystery Press
2026**

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 1984 | 2004

Cover Illustration © Jaromír 99, 2026

Book Design © Veronika Kopečková, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-219-9 (pdf)

Vladce, Kristině a Fredovi

1

Bylo to koncem března v jednom městě na severu, když jsem v montgomeráku s vložkou a s tatrankama na nohou došel parkovou cestou mezi dvěma drátěnejma plotama k pokladně zooparku a zahlídnul za okýnkem fialovej účes typ plamen. Majitelka tý nádhery koukala někam do útrob zeleně natřenýho baráčku a moje úspory ji zřejmě momentálně vůbec nezajímaly.

Strčil jsem levý oko ke kulatý díře ve skle, a dřív než dvou špulek trhacích vstupenek jsem si všimnul slečny, která se v pozadí pokladny opírala o futro dveří někam do neznáma a rozprávěla s kýmsi za níma.

Tý slečny jsem si všimnout musel, protože byla krásná i zeza-du, oblečená do montérek a vytahanyho svetru; vlasy jako z černejch hádat, a jak rozkládala rukama, dávala vzpomenout na indickou ta-nečnici.

Vyměnil jsem oko za ucho a slyšel: „Jen se nejdřív pořádně podívejte, to není jenom tak, volat esenbé!“

To mluvil ten za dveřma.

„Už jsem se dívala.“

„Tak se podívejte ještě jednou, Jindřiško.“

Jindřišku taky беру, je to jméno princeznovský.

A najednou na mě přišlo kejchnutí. Pšík!

To tak bejvá, když člověk ráno po noční vyleze ze sprchy, ulízá si mokré vlasy a vypadne do mrazu; honem jsem lovil kapesník a nafialovělá pokladní za okýnkem pravila, že Pozdrav pámbu. Byla růžovoučce napudrovaná a obočí měla namalovaný docela jinde, než bejvávalo.

Dejžto! Červený srdíčko pusinky se sladce otázalo Jeden? a já bych byl skoro řek dva, jen abych jí udělal radost, i když jí takhle zblízka mohlo bejt hezkejch pár přes čtyřicet.

„Dobry den... hledám pana Nováka. Má tady dělat.“

„To máte skoro dvě hodiny čas... přijde až ve čtyři. Dnes má totiž noční službu za pana Kračmara, víte?“

„Tak mi dejte lístek, prohlídnu si zatím zvířátka.“

Radši si budu prohlížet zoopark než se vracet k Růženě a poslouchat řeči, že nemám nosit páskovskej kabát. Stačilo mi to v autobusu. Ačkoli to vlastně není montgomerák, nýbrž duklaplášť, a vložka je dokonce pravej falešnej beran.

Jenže Růžena si myslí, že má na občasný řeči právo, i když jsme za těch pár měsíců, co spolu chodíme, pořád spíš bráchové než co jinýho. Kde mám ty peníze? Ne a ne si zvyknout na pořádnou portmonku, stará se mi rozsypala, a to mám pořád všechno po kapsách...

V hloubi pokladny povídá Jindřiška: „Nebral si tady někdo klíč od naší šatny, paní Šustrová?“

„Kdopak by si ho bral,“ na to pokladní. „A jakpak že vypadal ten náramek, Jindřiško?“ Z okýnka: „A osm je deset, děkuju.“

Shrábnul jsem drobný a pár mi jich upadlo.

„Takovej tenkej hádek s očičkama ze zelených kamínků,“ slyšel jsem, když jsem sbíral pod okýnkem desetníky. Něco po mamince? Kdepak! Z lásky. K narozeninám... No tak, nemůžu tu poslední

korunu hledat tak dlouho. „To je mi líto, Jindřiško... ale klíč si tu nikdo nebral. Od rána jsem se odtud nehnula.“

„To teda obdivuju váš měchejř,“ ozval se vzdáleně Jindřiščin hlas a neviditelný dveře bouchly.

Sebral jsem tu korunu a šel.

2

Pokladna byla na konci zelenýho baráčku, kterej se táhnul hned od brány. Klandřík návštěvníky neomylně seřadil do fronty, ale dneska se tu o lístky nikdo nerval. Nebylo moc nad nulou a nahoře na stráních ležel sníh. Když jsem vešel do areálu, vynořila se za barákem Jindřiška, kterou jsem si teď moh' prohlídnout i zepředu; byla snědá a měla temný oči s namodralým bělmem. Jak na mě koukla, hned se mi zdálo, že mám blbou chůzi.

„Promiňte,“ řekla, „vy jste kamarád Vildy?“

Hlas měla trochu chraptivej a jakoby plnej otazníků, s troškou čehosi mírně neslušnýho v pozadí.

„Byli jsme spolu na vojně,“ řekl jsem. „Kdo je to pan Kračmar, co za něj Vilda slouží?“

„Noční hlídač, ne? Taky musí mít někdy volno... Bere si ho v sobotu a Vilda za něj vždycky zaskočí... do setmění v pokladně a potom, jak je potřeba. Vy jste tady ještě nebyl?“

„Kdepak. Jsem z Prahy.“

„Jo? Aha...“ Přejela si kloubem ohnutýho ukazováčku po dolním rtu a v pootevřený pusince se zablejsklo. „Takže jste přijel na návštěvu? Budete u Vildy spát?“

„Ne... jsme tu na zájezdu. Jenom jsem si odskočil.“

„Na zájezdu? Vy jste taky nějaký umělec?“

No jéje! S Vildou jsem zpíval ve vojenským souboru, dělám pomocnou sílu u závodní kapely a ve volném čase se pokouším uživit u soustruhu... „Takňák,“ řekl jsem. „Jo – a jmenuju se Fink. Ota.“

„Já jsem Jílková... ale můžete mi říkat Jindro, jo?“

Podala mi ruku; když mě pustila, měl jsem neodbytný pocit, že mě viděli nahýho na náměstí. „Můžeme si tykat, ne?“ zeptala se.

Nic jsem proti tomu neměl.

A jak jsme si tak připíjeli na tykání, vplet se mezi nás prcek se zábradlím, který někde ulomil a táh přes rameno kamsi. „Tak dneska v pět,“ hamtnul nám do idylky a bříknul klandrem o zem. „V Gastrouši maj nověj bend z metropole... válej samej ejefenmjůnyk!“

„Nemám čas,“ na to Jindřiška.

„Si ho uděláš,“ machroval prcek.

„Marný naděje, Franto.“

„Jo ták,“ natáhnul s hlavou v záklonu. „Mistr je nověj objev?!“

„Odlep se, plakáte,“ řekl jsem.

„Dobrý,“ na to prcek. „Dóóóbrý.“

Sebral klandr a pochodoval pryč. Pohvizdoval si do kroku, že Monalíza byla žena tuze krásná. Gumovky měl o dobřejch pár čísel větší; jak šel, dělaly mu bzum, bzum, bzum.

Pustil jsem ho ze zřetele, jelikož jako nejzvláštnější exemplář se mi tady jevila moje nová kamarádka.

„Máte tady zajímavý zrůdy,“ řekl jsem.

„Ale taky plno překrásnejch zvířat,“ na to Jindřiška. „Nezdá se ti?“

Chvíli jsme na sebe koukali, ona na mě, jestli jsem pochopil, a já na ni, jestli to fakt myslí *takhle*. Jestli mi teda jako čte myšlenky. A jaký to bude mít následky, pokud je masožravá.

„Pojď, ukážu ti šelmy,“ řekla a popadla mě za rukáv.

Došlo mi, že u nich dělá.

3

Ušli jsme pár kroků a potkali paní, která nesla jako kabelku za nohu chcíprou želvu, a co že prej bylo u řidicího. „Byla jsem mu hlásit, že mi ukradli zlatej náramek.“ Děte – a kdo?! „Cojávím,“ rozhodila rukama Jindřiška. „V deset jsem si ho dala normálně do skříňky v šatně, před chvílí jsem si šla pro peníze na svačinu a byl pryč.“

„Ale s tím jste mohla počítat, takovou drahou věc nechat jenom tak ve skřínce –“

„Vím já, že se tu krade?“

„Tím chcete říct –“

„To se ví,“ odsekla Jindřiška.

Paní odbočila kamsi za nízký barák, kde nejspíš měly želvy hřbitov. Chtěl jsem se zrovna poptat po detailech, když někdo zařval: Jindróóó! Kouknul jsem a v prosklených lítačkách dalšího baráku, obestavěnýho klecema s kočkovitejma šelmama, stál vazoun v tričku, měl tetovaný ruce, jednu nohu v ohromným bagančeti na kolečku s hromadou kostí a balil si tlustý cigáro.

„Pardon,“ řekla Jindřiška. „To je můj svatej patron, víš? Ale dělá jenom do dvou, tak potom, jo?“

Šel jsem si teda prohlížet šelmy sám.

Zastavil jsem se hned na rohu u klece s obrovským mžouravým tygrem, vysunul jsem třímetrový ucho a slyšel: „Volal řiditel... když prej mám nad tebou patronát – jestli bys nemohla nechat ty mrchy na pokoji aspoň před lidma. Myslej si prej, že je můžou drbat za uši-ma taky, a moh by se stát malér.“

„Že mi to neřek sám,“ na to Jindřiška. „Jdu od něj.“

„Od čeho tu máme telefon,“ odplivnul si patron. „To je dneska den... Cézar před chvílí pochcal nahý jézedáky. Stěžovali si. Trajdaj po světě, protože zrovna nemaj do čeho píchnout, krucinálfagot.“

„To je teda fakt ale den,“ souhlasila Jindřiška. „Někdo mi ukrad ten náramek, Míro.“

„Cože?!“

„Jo. Ten náramek. Ze skříňky. Ty jsi tady nikoho neviděl, Míro?“

„Byl jsem nahoře u vlků,“ blekotal Míra. „Co to sem nosíš, sakra? Víš vůbec, jakou to mělo cenu?“

Jindřiška kopla do lítaček a zmizela v pavilónu.

Patron Míra praštil cigárem, rozmazal ho bagančetem po zemi a šel za ní.

Nad osamělým kolečkem s kostma se na lítačkách zahoupala cedule:

UZAVŘENO

4

Loudal jsem se kolem šelem, u lva stál frája v roláku a broušenejch brejlích a hrabal se skrz mříž ve hřívě králi zvířat, kterej vypadal, že mu to lahodí. Chvilku jsem na to koukal, což zase lahodilo frájovi. Narovnal se a zatáhnul břicho. „Pane,“ řekl jsem mu, „víte, co by vám ten lev moh udělat?“

„Líp než vy,“ prohlásil. „Co si myslíte? Že se s ním mazlím? Prohmatávám mu krk.“

„Jo tak – vy tady děláte?!“

„A co jste myslel?“

„Že tu neděláte,“ řekl jsem.

Chtěl jsem se zrovna pustit cestičkou do svahu podle cedule SMĚR OBCHŮZKY – K ŠELMÁM PSOVITÝM, když se za rohem šelmárny vyřítila Jindřiška s tím kolečkem ohlodanejch kostí. Mávnul jsem na ni, že jí pomůžu, neboť od toho tady jsem. „To jsi džentlas,“ řekla a bouchla kolečkem. „Támhle tudy.“

Popad jsem držadla a rozjel se. „Kdo to byl, ten brejlatej?“ zeptal jsem se, když jsme vjeli do vrat s nápisem, že se tam přísně nesmí. „Měl černej svetr a ošahával lva.“

„To byl Bóra. Teda – doktor Šimšík.“

Z kolečka vyskočila kost; odkopla ji stranou a řekla: „Ten si může lajsnout všechno... byl tři roky v Kénýji a zná šelmy jak své boty. Žerou mu z ruky.“

„Tobě ne?“ zeptal jsem se.

Zasmála se a otevřela dveře boudy na konci ohrady.

Tak jsem vjel dovnitř a na zadní stěně jsem si přečetl olejovej nápis:

**ŠEL JSEM S JINDROU Z KOSTÁRNY,
CHTĚLA NA MNĚ SPROSTÁRNY**

„Taky jsem jednou měl popotahování kvůli psaní po zdech,“ řekl jsem. „Mnohem slušnějším.“

„Na to zvejšky kašlu,“ řekla Jindra. „Impotenti.“

Zvrhnul jsem náklad na hromadu a obrátil se, abych kolečko vytáhnul, takže jsem si mohl přečíst další nápis vedle dveří:

NEMÁM ANI VINDRU, ZATO

A pak byl kus prkna hladce ošmirglovanej.

„Kdo sem kromě tebe chodí?“ zeptal jsem se, když jsme drncali ze zakázaný ohrady.

„Hlavně Míra Háša – teda můj patron,“ řekla. „Ale ten to určitě nepsal, akorát ošmirgloval to sprostý. Spíš to vypadá na nějakýho pošahanýho dědka.“

„Takovej dědek tu je?“

„Nejmíň tři,“ odpověděla. „A do kostárny se dostane každěj. Ta cedule je tam kvůli návštěvníkům.“

Když jsme dojeli k lítačkám pavilónu šelem, vynořil se z nich Míra Háša v zimníku rybí kost. Nahoře mu z něj čouhala ručně maľovaná kravata, jakou mi táta nedávno hodil do kamen, na hlavě měl

topra, na prstě se mu blejskalo čtvrt kila zlata s dlažební kostkou a perforovaný maďarky měly vepředu boule, jaký se v Praze nosily za krále Holce. Skoro jsem mu je přejel.

„To má bejt kdo?“ zeptal se Jindřišky.

„Ále – to je jeden kamarád Vildy Nováka, víš? Ota.“

„Jó?“ řekl a kouk na mě, jako že si mě dá mezi dva chleby. „To pro mě není žádný doporučení, že je to kamarád Vildy Nováka.“

„Ale můj kamarád je to taky, Míro,“ řekla Jindřiška.

Háša si odpliv, odšoupnul botou kolečko, až bouchlo o křídlo lítaček, a šel.

Pár kroků od nás se otočil a povídá Jindřišce, že si zahrává, že se nemůže divit, že se ztrácej věci, když pouští do zakázaných objektů cizí lidi, a že teda vůbec v poslední době –

„No jó,“ přerušila ho, sehnula se pro kolečko a vystrčila na něj pozadí. Vypadal, že to na něj platí, zmlknul a odkejšoval se.

Podržel jsem Jindřišce lítačky, a jelikož Háša zmizel v baráku s pokladnou, vlez jsem do lítaček za ní.

„Máš hejla na nose,“ řekla. „A taky si musíš umejt ruce. Na kostech bejvaj všelijaký svinstva.“

„Svinstva nemám rád,“ já na to. „Ať jsou, kde chtěj.“

5

V pavilónu byly dvě řady klecí a mezi tím tři metry místa na šířku, ze kterého kus ubíraly dva čerstvě natřený klandry. Klece byly na betonovém soklu vysokým jako stůl a visely na nich cedule; menší, aby lidi rozeznali lva od tygra a levharta od pumy, a větší, aby nelezli za zábradlí a zvěř nekrmili a neošahávali.

Zeptal jsem se, jestli by se našel blázen, kterej by ke klecím lez, a Jindřiška řekla, že jsou ty kočky vlastně hodný a blbý.

„Vy jste u nich jenom dva?“ zeptal jsem se.

„Tři. Jenže Pátková marodí. Dneska tady byl od šesti Háša, já od desíti do pěti... Vlastně bych tu sama neměla bejt, ale to víš, potíže s lidma jsou všude. Tohle město je hrozná díra.“

„A proč máš patrona?“

„Místo kvalifikace. Přišla jsem z výroby... z textilky, víš? Vlnotex, ale to ti asi nic neříká.“

„Jakpak ne... je to náš družební závod. Přijeli jsme sem besedovat o zlepšovatelským hnutí a taky hrát ke slavnostnímu otevření nového závodního klubu.“

„Jo, tam to žerou. Dělej na šesti mašinách, jenže za stejný peníze jako dřív na jedný. Zaplaťpánbu, že jsem odtamtud vypadla.“

„Ten tvůj patron mě tu moc rád neviděl, co?“

„Můžu za to, co si hned každěj chlap myslí?“ řekla. „Všim sis toho trpaslíka s klandrem? Víš, kolikrát jsem ho poslala někam? Stejně na mě bude v pět čekat. A potom za mnou poleze div ne do sprchy a bude mě lákat na muziku v Gastronomu nebo do Pékáo tan-covat nebo do kina...“

„Tak proč s ním někdy nejdeš, třeba by dal pokoj?“

„Právě že jsem to jednou udělala.“

„No – a?“

„Od té doby nesnáším dechovku.“

Obrátila se ke kleci, odkud na ni láskyplně koukal vyčouhlej a hubenej gepard, a pohladila ho tak, že jsem to cejtil i já.

V pozadí klecí prosvítalo sluníčko škvírama v padacích dveřích, byly na ocelovejch lanech, každý to lano vedlo přes dvě kladky na stropě a jejich konce zajištěný visacíma zámečkama visely nad zá-bradlím na tlustý příčný rouře konstrukce pavilónu.

„Za to se zatáhne,“ vysvětlovala Jindřiška. „Jsou naučený, že je vevnitř krmení, a hned sem vlítnou. I když tu třeba nic nemaj. Pak to pustíš... jenom musíš dávat pozor, abys je tím šůbrem neuskříp. Má pěknejch pár kilo.“

„Šůbrem?“

„Jo. To jsou ty padací dveře.“

Dvě řady klecí končily metr před zadní stěnou pavilónu; vle-vo i vpravo tak vznikly výklenky, ted' schovaný za nízkejma prken-nejma dvířkama.

Kouknul jsem přes jedny a viděl kýble a ocelový štangle, asi tak desítky, pytle s něčím, lopaty a hrábě bez zubů. Zatímco jsem tam koukal, šoupla Jindřiška kolečko do dvířek naproti a vytáhla z kap-sy klíč, kterým odemkla dveře uprostřed zadní stěny, přesně naproti lítačkám.

Bylo na nich napsáno:

VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN

Otevřela je; jak si stoupla mezi ně a dala mi přednost, udělala je tak
ouzky, že jsem sotva prolez.

6

Ke mně mají lidi prostě nekonečnou důvěru. Sotva vejdu, už se hemžej sloužící s drinkama, paní domu mi nabídne vonnou koupel a vlastní ručník, šoupne mě do fotelu, přidá okouzlující úsměv a už dřepím a poslouchám stesky, třesky a plesky, ačkoli jsem jen obyčejnej soustružník a zlepšovací referent závodní skupiny ČSM, kterej není Fanfánovi Tulipánovi zdaleka tak podobnej, aby to poznal průměrnej návštěvník kindobindů. Zato jsem zvědavější.

„Jak to bylo s tím náramkem, Jindro?“

Kromě fotelu, ze kterýho místama dírama ve vikslajvantu leze koudel, jsou tady tři plechový skříňky, rozviklanej stoleček, polička s drátákem a telefonem, dveře do sprchy a okno natřený bílou barvou.

„Řekni, napadlo by tě, že se tu krade?“ odpověděla otázkou. „Když je tu jen pár zaměstnanců a všichni se poměrně dobře znaj?“

„A co nějakej návštěvník?“

Piju kafe, kterým si kazím žaludek, a už se zase zabývám věcma, kterejma si kazím pracně nabytej kladnej poměr k lidstvu.

„Tady se zamyká, když jdem pryč,“ řekla Jindřiška. „Klíč máme každej svůj a jeden rezervní visí na vrátnici. Teda v pokladně, samozřejmě. Vrátnice tu není, pletu si to s fabrikou.“

Rozep jsem si pod montákem sako, v šatně bylo jako v africký poušti. „Teplíčko, že jo?“ řekla. „Mně taky.“ Zafofrovala dolejškem svetru, pod kterým byla holá jak leydenská láhev. „Nesundáš si ten kabát, Oto? Abys potom venku nenastyd.“

„Jak se stávaj tkadleny krotitelkama?“ zeptal jsem se a hodil monták přes opěradlo křesla.

„Já na inzerát,“ řekla a pootevřela okno. „Přijímal mě Šimšík, má na starosti péči o členy – teda v eróhá – a dojalo ho, že jsem poloviční sirotek. Táta nabalil mámu v Itálii, zastupoval tam před válkou jednu firmu... jmenovala se Quattrini. Teda máma, chápeš? Jenomže pak umřela na nějakou zánět, přes válku mě táta tahal po celý Evropě a nakonec jsme se vrátili sem.“

„Ten náramek byl od něj?“

„Co tě vede! Ten už dávno neví, že má dceru.“

„Tak z lásky, jo?“

„Jenže ne z mojí lásky. Stejně je v trapu.“

„Fakt jsi ho hledala pořádně? Není někde zapadlej?“

„Ty jsi teda šilas. Záhadný nápisy, ukradený šperky a krásný dívky zahraničního původu, že jo? Tak se po něm koukni sám. Když ho najdeš, bohatě se ti odměním. Všecky věci mám ve skříňce... Je to ta se srdíčkem.“

Srdíčko bylo namalovaný rtěnkou na dvířkách. „Ty máš nějaký fond odměn?“ zeptal jsem se, když jsem je otevíral.

„Že bys byl tak nevšímavej?“ Protáhla se a zívla. „Třeba mi v pět můžeš přijít umejt do sprchy záda, jestli ti nevadí, že děsně cákám.“

Zasmál jsem se tomu velice neupřímně a věnoval se almárce. Tašku, která stála na dně, jsem vyndal a postavil vedle. Byly tam jedny starý přezůvky zvaný *šedej mor* a černý semišový lodičky, visely tam punčochy a svetřík, blůzička a zimní flaušák s obrovským falešným knoflíkem z plexiskla...

Obrátil jsem každou botu zvlášť, z jedný přezůvky přitom vypadla koruna. Když jsem se narovnal, zvonělo mi něco pod nos, nahoře na policiče stála špatně zavřená pikslička s kafem, vzal jsem ji do ruky – náramek by se do ní nevešel, zašrouboval jsem ji pořádně a vrátil do skříňky, byl tam ještě poloplnnej kartón kostkového cukru... a nic.

Jindřiška odnesla kabelu, kterou jsem vytáh ze skříňky, a obrátila ji nad stolečkem dnem vzhůru. Vysypaly se klíče, kapesník, peněženka, duhově zbarvená taštička, igelitovej pytlík s něčím růžovým...

„Přece ti nepolezu do soukromí,“ řekl jsem.

„Každej detektiv to dělá,“ odpověděla.

V duhový taštičce bylo zrcátko, hřebínek, manikýra, mejdlo šeřík v papírovém obalu, flaštičky s lakama a odlakovačema – aspoň podle toho, co jsem si na nich přečet – něco, co vypadalo jako vodovky a bylo to nejspíš na oči, a v kapsičce po straně pár sponek do vlasů.

Zato náramek pořád veškerej žádnej.

Tak jsem vzal peněženku, rozepnul cvakátko – byla to taková bachratá a velká portmonka, možná že by se do ní náramek vešel – našel jsem stovku a vedle něco jako pohlednici – „Dej to sem, to ti neukážu! Zapomněla jsem na to –“ a vyškubla mi peněženku z ruky, jenže mně už v hlavě cvakla samospoušť a měl jsem tam Jindřišku oblíknutou jenom do založenejch rukou, v jedný držela lízátko a přes kulatý ramínko jí vykukoval tygr s uslintanou mordou a vypadal, že loudí.

„Ne abys to někomu řek!“

„To ses nebála?“

„Koho? Nanejvejš fotografa,“ řekla a zacvakla peněženku.

„Fotografa?“ hodil jsem udici.

„Že by zase jeden žárlivej?“ jukla na mě.

Nezabrala. Jenže já už stejně věděl, kdo tu fotku mačkal. A nic mi do toho nebylo. Jedině že bych ho varoval sám před sebou.

Najednou někdo vrazil bez zaklepání do dveří. „Aha, to je ten pán, co má péči o bezpečnost,“ řekl a byl to doktor Šimšík, péče o členy, kterému Jindřiška říká Bóra, když se podřekne. „Návštěvy zaměstnanců na pracovišti jsou z hlediska bezpečnosti nepřípustné, jak o tom hovoří tabulky na dveřích,“ pokračoval. „Nechci vypadat jako nelida, ale počkejte si na soudružku v pět hodin, kdy jí končí pracovní doba. Těšilo mě, na shledanou.“

Moje já k němu pojalo nechut'. Šel jsem a ještě ve dveřích jsem zaslechl: „Kračmar jde příští měsíc do důchodu, tak se skládáme na dárek... Už jste mi jednou utekla...“

Oblíknul jsem si kabát a dal se směrem obchůzky k šelmám psovitým.

7

Cestička vedla nepřehledným zarostlým svahem, kde za drátěnejma plotama pobíhali, čenichali, hrabali a loudili dingové, šakalové, vlci, lišky a podobná havěť. O kousek vejš se terén vyrovnal, bylo tam víc sluníčka než dole a poklusávali tam jeleni, mrňaví koníci, sloni, velbloudi, pakoně a zebry, něco venku, něco v pavilónech. Na konci parku byl plot, vysokej nejmíň tři metry, a v něm chytrý dveře, který pouštěj ven, ale ne dovnitř. Jen si běž pěkně koupit novej lístek, obejdo!

Stálo tam taky pár baráků s nápisama:

VSTUP ZAKÁZÁN

Z jednoho se vynořil prcek Franta, tentokrát bez klandru přes rameno. „Hej,“ houknul, když mě poznal.

„Těbuch,“ já na to. „Kde máš to zábradlí?“

„Jaký zábradlí?“ zeptal se. „Co jsi zač, ty frájo?“

Vzpomněl jsem si na jinýho podobnýho pižďucha z garáží hotelu Riviéra, kterej si taky řečma přidával, co mu na vejšce chybělo.

„Ota Fink jméno mé,“ řekl jsem.

„Že mě těší. Co máš s Jindrou?“

„Na takový blbý otázku se u nás odpovídá, že tři děti.“

„Kde je to – u vás?“

„V Ňujorku. Ale tady to máte taky pěkný.“

Vytáhnul z kapsy lípy a jednu si strčil pod nos. Nezapálil ji a koukal na mě jako detektiv Karlík, co míval v pražskejch tramvajích plakáty s fajfkou a božím okem. „Machr až na půdu, co?“ zavrčel. „Nejspíš agent od Hágnbeků, že jo?“

„To se ví. Přivez jsem vám mládě King Konga s půlmetrovým dudlíkem.“

„Ten může taky dostat pár přes šišku,“ na to Franta.

Chvíli jsme se na sebe dívali v němým zadumání. Když už to trvalo moc dlouho, udělal ke mně krok, aby mi upřel do očí svůj ocelový pohled. Upřel mi ho na horní knoflík montgomeráku a zase couvnul. „Kdybys mě příště upozornil,“ řekl jsem, „udělám dřep.“

„Hele,“ zasyčel přes to nezapálený cigáro, „Jindra je moje holka, jasný? Už hezky dlouho. A žádněj pásek se mi do ní montovat nebude, i kdyby byl fakt z Ňujorku. Chápeš to teda, vole? Rozbřesklo se ti, vole?“

„Ale jo, vole,“ řekl jsem. „Břesk.“

„Ty jsi asi nákej blbej,“ na to Franta.

Pokrčil jsem ramenama a šel. Díval se za mnou a to svý cígo si zapálil, teprv když jsem se ohlíd u ohrady s černejmá fousatejmá krávama.

Normální šůs.